

Hřích a odpuštění v křesťanství a islámu

الخطيئة والغفران في المسيحية والإسلام باللغة
التشيكية

Esra Ali Taha

Překlad:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Zuzana Amraní



www.islamland.com

ISLAM LAND ...
GROW GOODNESS
BY YOUR HAND



EXPLORE ISLAM IN 1 3 0 LANGUAGES



 ISLAMLAND

 ISLAMLAND.COM

 ISLAMLANDWEB

Chvála Alláhovi, Pánu lidstva, džinů a vši existence; mír s konečným z proroků, jeho rodinou a společníky.

Vyznavači křesťanství vynakládají ohromné úsilí k šíření svého přesvědčení po celém světě a obzvláště v islámském světě. K rozšiřování svých tezí používají mnoha prostředků jako poskytování lékařské péče a vzdělávání, humanitární pomoci obětem přírodních a dalších katastrof atd. Tyto aktivity jsou obvykle spojeny s náboženskými obřady, propagací křesťanství a mnoha teologickými promluvami a slogany. Podle jejich prezentace by se mohlo zdát, že křesťanství vychází z pevných základů a jeho cílem je spasení lidstva.

Křesťané tvrdí, že jejich víra stojí na pilířích tolerance, lásky, milosrdenství, soucitu a sebezapření pro druhé a že cílem jejich víry a veškerých skutků je blaženost, vykoupení lidských bytostí z hříchů a dosažení Božího království s tím, že jedinou cestou vedoucí do ráje je křesťanství. Dále tvrdí, že jejich víra a skutky nakonec lidstvo nevyhnutelně dovedou k věčné blaženosti skrze spásu, jež člověka očistí od hříchů a umožní mu dosáhnout Božího království, kam mohou vstoupit pouze křesťané.

S těmito tvrzeními se však mnozí neztotožňují. Mezi velmi zvláštní součásti jejich víry patří: (1.) koncept takzvaného „prvotního hřichu“, který celé lidstvo dědí od Adama (mír s ním) a (2.) odpuštění tohoto hřichu vírou ve vykoupení a spásu skrze Ježíšovu oběť. Také věří, že všechna ostatní náboženství jsou falešná a nepodložená, protože žádné z nich člověku nepřiznává výsadu být spásen skrze víru ve vykoupení Ježíšovou obětí; nekřesťané tedy nesplňují podmínku pro vstup do ráje.

Jaký je podle křesťanů původ hříchů? A jaký hřích je podle nich nejtěžší? Jak mohou být hřichy odpuštěny? K jakým následkům vedou jejich doktríny o hřichu a odpuštění? Je křesťanství

opravdu jedinou cestou ke spáse? Jaký je původ hříchů podle islámského pojetí? Jaký hřích je nejtěžší podle islámu? Jaké různé cesty vedou k odpuštění? Jaké výsledky přináší islámské pojetí hříchů a různé prostředky, jak jim zamezit?

Hlavním tématem této publikace v odpovědi na tyto a mnohé další otázky je hřích a odpuštění. Z islámské perspektivy srovnává křesťanství (Bohem zjevené náboženství, které však bylo pokřiveno, pozměněno a byly do něho implantovány mnohé pohanské koncepty) s islámem (pravým náboženstvím, které Bůh (Alláh) slíbil ochránit před jakýmkoli pokřivením či úpravami). Toto srovnání zdůrazní ohromnou propast mezi nepodloženými koncepty dnešního křesťanství a pravdivostí islámu.

Hřích a odpuštění v křesťanství

1. Původ hříchů podle křesťanství
2. Hlavní prostředky odpuštění v křesťanství:
 - a) víra ve vykoupení a spásu skrze Ježíšovu oběť
 - b) řeholní život
 - c) křest
 - d) zpověď
 - e) eucharistie a transsubstanciace

Hřích a odpuštění v islámu

1. Pojetí hříchu a odpuštění z lingvistického hlediska
2. Původ hříchů podle islámu
3. Hlavní prostředky odpuštění v islámu:
 - a) odmítnutí všech lidmi pokřivených náboženství a přijetí islámu
 - b) vyhýbání se zapovězenému, zejména závažným přečinům
 - c) vykonávání a dodržování náboženských povinností a

- obřadů a rovněž doporučených skutků podle příkladu proroka Muhammada (mír s ním)
- d) pokání a prosby o Boží odpuštění
 - e) prosebné modlitby a vzývání Alláha

Hřích a odpuštění v křesťanství

1. Původ hříchů podle křesťanství

Příběh lidského hříchu podle Starého zákona začíná u Adama (mír s ním), který žil s Evou v Edenu, zahradě Boží. Bylo jim dovoleno jíst ze všech stromů v zahradě, vyjma stromu poznání dobra a zla. Avšak had Evu přesvědčil, aby ovoce ze zakázaného stromu pojedla. Eva je dala Adamovi, který je pojedl také. V důsledku toho se stali obyčejnými smrtelníky a Bůh je z ráje vyhnal. Křesťané a židé tvrdí, že Adama svedla Eva a také had, který ho přesvědčil, že zakázaný strom je stromem vševědoucnosti. Křesťané tvrdí, že Bůh se Adama obával jako svého rivala, kdyby po poznání dobra a zla ještě pojedl ze stromu nesmrtelnosti a byl živ navěky, takže ho v hněvu proklel a poslal dolů na zem.

Křesťané věří, že Adamův hřích je prazákladem všech hříchů a ulpíval na jeho potomcích po mnoho generací, dokud nedošlo k vykoupení. Také věří, že zlo vzniklo a poté se po světě rozšířilo kvůli Adamově neposlušnosti a tomuto hříchu připisují nejrůznější lidské konflikty a války.

Nejvlivnějším ze všech křesťanských apoštolů byl Pavel, který v zásadě ustanovil doktrínu křesťanství, jak je známe dnes, zejména ohledně prvotního hříchu, následných hříchů a způsobů, jak dosáhnout jejich odpuštění. Výklad vykoupení a spásy skrze Ježíše byl mezi křesťany vždy zdrojem sporů a

někdy se kvůli tomu dokonce vzájemně obviňují z hereze.

Hlavní prostředky odpuštění v křesťanství

a) Odpuštění díky víře ve vykoupení a spásu skrze Ježíšovu oběť

Víra ve vykoupení a spásu skrze Ježíše je v křesťanství naprosto zásadní. Podle Pavla je tato víra základním kamenem všeho křesťanského přesvědčení a ty, kdo ji nesdílejí, nelze považovat za křesťany a nezaslouží si Boží požehnání. Nemohou vstoupit do Božího království a dosáhnout spásy a jejich údělem budou věčná muka v pekle, protože nepřijali Ježíše Krista jako svého spasitele.

Co tyto myšlenky znamenají? A odkud pocházejí?

Tuto tezi formulují některé Pavlovy epištoly, v nichž tvrdí, že Ježíš nebyl zrazen a ukřižován nepřáteli (Římany a Židy) kvůli tomu, že byl hrozbou pro jejich přesvědčení a světskou moc, ale že se sám rozhodl pro ponížení a ukřižování, aby tím vykoupil lidské hříchy a lidstvo osvobodil od prvotního hříchu spáchaného jejich praotcem Adamem, který pojedl ovoce ze zakázaného stromu.

Ve svých epištolách Římanům Pavel napsal:

„Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili.“
(Římanům 5:12)

„S milostí tomu však není tak jako s proviněním. Proviněním toho jediného, totiž Adama, mnozí propadli smrti; oč spíše zahrnula mnohé Boží milost, milost darovaná v jediném člověku, Ježíši Kristu.“ (Římanům 5:15)

„Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista. A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život.“ (Římanům 5:17-18)

Pavel tvrdí, že ti, kdo neuvěřili ve vykoupení skrze Ježíšovu oběť, si nezasluhují Boží milost a odpuštění. Nevstoupí do ráje a nedosáhnou věčného života. Jejich věčným příbytkem bude peklo, protože popírali spásu vykoupením. Z tohoto Pavlova pojetí Adamova hříchu a milosti by vyplývalo, že všichni ostatní lidé, včetně proroků, by byli prokleti a jejich nevyhnutelným údělem by byla věčná muka v pekle. Lidé popírající vykoupení skrze Ježíšovu oběť by byli poskvrněni prvotním hříchem a tedy vyloučeni z Boží milosti.

Pavlovy myšlenky ohledně spásy měly na křesťanství zásadní vliv. Jeden křesťanský kněz, Hanná Maqár al-'Ísawí, ve dvanáctém století napsal dopis andaluskému učenci Abú 'UbajdAlláhovi al-Chazradžímu, ve kterém ho vyzýval k přijetí křesťanství a víře ve vykoupení, aby se tím zbavil dědičného hříchu. Tento dopis ve své knize Mezi islámem a křesťanstvím uvádí Abú 'UbajdAlláh v následujícím znění:

Boží mír a milosrdenství tobě. Chválím Boha, který nás správně vedl a podpořil nás Svým synem. Dal nám Svou milost skrze ukřižování Ježíše Krista, který nás vykoupil svou posvátnou krví. Spasil nás před pekelnými mukami a nesl za nás Adamův hřích. Prolil svou vlastní krev pro blaženost celého lidstva, jež bylo od tohoto hříchu očištěno, vyjma těch, kdo v něj neuvěřili. Pokud chceš dosáhnout Boží milosti a vstoupit do ráje, věř v Boha a

řekni: Ježíš Kristus je Božím synem, který je Bohem samotným a Duchem svatým, trojjediným božstvem.“

Kde se tyto myšlenky vzaly a jak pronikly do křesťanství?

Uznávaný německý teolog Rudolf Bultmann v jednom ze svých děl o Ježíšovi napsal: „Pavel své myšlenky převzal od anatolských Židů, kteří přijali křesťanství. Byli značně ovlivněni řeckou filozofií a mýtem o Velké Matce, jež byl v Řecku v té době hojně rozšířen. Zdá se, že směšovali křesťanskou nauku se svým starým náboženstvím, které zcela neopustili.“

Kult Velké Matky pochází z mýtu o bohyni Kybelé a jejím společníku Attidovi. Attis zemřel a ona nad jeho smrtí truchlila. Příroda včetně stromů, řek a divokých zvířat její žal sdílela a smutek se rozšířil po celém světě. Attis byl vzkříšen z mrtvých. Kybelé byla nadšena a příroda opět její radost sdílela s ní. Slunce vyšlo, řeky ožily a země se opět zazelenala. Lidé vyšli ven a slavili. Jarní oslava Attida, který zvítězil nad smrtí a dal život mrtvé zemi, se stala každoročním rituálem, při němž se přinášely oběti božstvu, jež překonalo smrt. Časem se objevila třída služebníků tohoto kultu (eunuchů), kteří lidi vyzývali k obětování Attidovi, aby se tím zbavili svých hříchů a dosáhli věčného života.

Není divu, že Pavel převzal myšlenku vykoupení a spásy od Židů z Anatólie, protože odtamtud sám pocházel. V mládí křesťany pronásledoval, protože mu jejich víra a jednání byly odporné. Avšak jednoho dne se na cestě do Damašku údajně mysticky setkal se vzkříšeným Kristem. Tento zážitek měl na Pavla tak hluboký vliv, že se brzy poté sám stal křesťanem.

Pavel neváhal přebírat mýty a lidové legendy a zakomponovávat je do křesťanství. Jeho ospravedlněním byla snaha přiblížit

křesťanství pohanům. Arabský učenec Ahmad Šalabí o tom ve své knize Křesťanství napsal:

Univerzalita křesťanství zavedená Pavlem byla zlomovým okamžikem v dějinách tohoto náboženství. Pavel doširoka otevřel dveře všem, byl však proto nucen přebírat různé nauky k překlenutí propasti mezi náboženstvím židů a pohanským přesvědčením, které bylo v Evropě té doby běžné. Zavedl tedy Trojici a spásu vykopením, aby se přiblížil víře národů, jež byly přesvědčovány ke křesťanství.

Na mnoha místech ve svých epištolách Pavel potvrzuje, že jím do křesťanství zavedené nauky nedostal od Krista, ale byly jeho vlastní. V epištole Galatským stojí: „Ujišťuji vás, bratří, že evangelium, které jste ode mne slyšeli, není z člověka. Vždyť já jsem je nepřevzal od žádného člověka ani se mu nenaučil od lidí, nýbrž zjevil mi je sám Ježíš Kristus.“ (Galatským 1:11-12)

Tímto způsobem, ve snaze nalézt možnost jak odstranit Adamův hřích, vytvořil náboženství, jež se zásadně lišilo od náboženství kázaného Ježíšem (mír s ním). Toto nové Pavlem vytvořené náboženství je tím náboženstvím, které se dnes hlásá pod jménem křesťanství. Uznávaný britský teolog W. D. Davies ve své knize Kázání na hoře napsal:

Skutečné křesťanství neexistovalo až do doby, kdy se Pavel setkal s druhým božstvem z Trojice a spojil se s Ním. Poté začal psát epištoly různým národům a kázat křesťanství tak, jak je získal od Spasitele. Pavel se tedy považuje za zakladatele křesťanství, které známe dnes. Kdyby se neobjevil Pavel, křesťanství by nikdy nebylo univerzálním náboženstvím a nepřijaly by jej milióny lidí.

Koncept vykoupení, který zavedl Pavel a učinil jej povinným přesvědčením pro pravé věřící, je novátorstvím, jež v křesťanství neexistovalo až do té doby, než je Pavel vytvořil, a nemá žádnou spojitost s učením Ježíše, syna Mariina. Celý tento koncept je tedy zcela nepodložený.

Pavel také neuváděl žádné zdroje, z nichž čerpal své poznání Ježíše. Sám připouštěl, že Ježíšovo učení mu bylo zjeveno ve snech. Tímto jím kázané učení postrádá podloženost, protože neměl žádné spojení s jeho hlavním zdrojem. Jeho texty jsou jen sbírkou mýtů a vizí bez jakýchkoli doložených zdrojů.

b) Odkoupení skrze řeholní život

Řeholnictví v křesťanství vychází z přesvědčení, že Adamův hřích úzce souvisí s tělesnou touhou. Tuto myšlenku křesťanství převzalo od řeckých filozofů, zejména Platóna, který mluvil o dichotomii těla a duše. Tělo vnímal jako vězení duše, zatímco duše neustále usiluje o pozdvižení do nadsmyslového světa ideí a dosažení nejvyššího dobra, od něhož byla oddělena svým vtělením do živé bytosti. Duše tedy neustále bojuje s tělem, které jí brání v povznesení do světa ideí (forem). Kosmos má svého tvůrce a skutečná podstata všech věcí závisí na jejich formách, které se v nich odrážejí. Formy se odlišují od běžných věcí, které můžeme vidět kolem sebe. Běžné věci jsou pomíjivé, formy jsou však stálé a existují mimo prostor a čas. Mohou být poznány rozumem, nikoliv smysly. Platón věřil, že tělo je smrtelné a pomíjivé, ale duše je nesmrtelná. Po smrti duše přechází do světa idejí, kde existuje bez těla a poznává formy (ideje). Duše si na svět idejí neustále zachovává matnou vzpomínku a touží po něm. Platón byl přesvědčen, že k osvobození duše je třeba bojovat proti tělu a oslabovat je a unavovat uctíváním, hladověním a

askezi. Tělo se nakonec rozloží a duše dosáhne čisté formy.

Představitelé křesťanství tyto myšlenky od Platóna převzali a rozvinuli je v řeholnictví. V souvislosti s tímto konceptem jsou nejvýznamnějšími osobami Pavel, Augustin a Nestorios.

Již jsme ukázali, jak Pavel spojil víru v Ježíšovu oběť s vykoupením z prvotního hříchu. Také tvrdil, že Ježíš se k ponížení a ukřižování sám ochotně vydal. Z Pavlova učení vyplývá, že tělo je třeba trýznit, dokud se neočistí. Ve své epištole Efezským napsal: „I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni!“ (Efezským 2:1-5)

Křesťané věří, že Adam podlehl svým tělesným touhám a nízkým pudům a proto se vzepřel Bohu tím, že pojedl ovoce ze zakázaného stromu. Tělo je tedy původcem všech hříchů a nelze jej očistit bez strádání a umrtvování. Podle křesťanů je duše obětí těla a věčná muka jsou přivozena neustálými poklesky těla. Aby duše mohla volně dospět ke svému Stvořiteli, je třeba tělo umrtvovat.

Postupem času se objevili řeholníci a řeholnice. Noví zájemci o vstup do těchto společenství procházeli procesem, v jehož rámci museli projít tělesným strádáním a umrtvováním. Ti, kteří při snášení muk prokázali obzvláštní statečnost, byli prohlášeni za svaté. Jedním ze způsobů boje proti tělesnosti byl celibát. Pavel v jedné ze svých epištol napsal: „Svobodný se stará o věci Páně,

jak by se líbil Bohu, ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě, a je rozpolcen.“ (1. Korintským 7:32-33)

V pátém století Pavlovu tezi o celibátu podpořil Augustin, který kázal, že manželství je sklonem duchovní slabosti a uspokojením žádostivosti a je třeba se mu vyhýbat. Mnichům a jeptiškám bylo manželství přísně zakázáno, aby šli dobrým příkladem ostatním. Augustin také tvrdil, že odpírat tělu smyslová potěšení jako dobré jídlo, jemné oděvy, měkké lůžko či manželku je bitvou, kterou by měl bojovat každý pravý křesťan. Tímto po odpuštění dosáhne vstupu do Božího království.

Bertrand Russell ve svých Dějinách západní filozofie o Augustinově pojetí manželství napsal: „Co asketovi na sexu vadí, je jeho nezávislost na vůli. Má se za to, že ctnost požaduje plnou vládu vůle nad tělem, avšak taková vláda neumožňuje uskutečnění pohlavního styku. Pohlavní styk se tedy jeví neslučitelný s dokonale ctnostným životem.“ Na základě těchto myšlenek by se v křesťanství tedy teoreticky za ideální stav považovalo panenství a panictví. Z tohoto pojetí postupně vznikl celibát pro katolické duchovní.

Koncept odpuštění skrze řeholní život výstižně shrnují praktiky a myšlenky raných nestoriánů, v jejichž spisech se dočteme následující: „Pokud člověk svůj život zasvětil uctívání a opustil tělesné touhy jako jedení masa a uspokojování zvířecího chuti, jeho podstata bude čistá, dosáhne Božího království a otevřeně uvidí Boha. Bude mu odhalen neviditelný svět.“

V jedenáctém století papež Řehoř VII. vydal nařízení, kterým zakázal všem kněžím manželství, protože pohlavní styk je podle něho zbavoval čistoty a cudnosti. Avšak toto nařízení vedlo k velmi negativním následkům, a to rozšíření smilstva a

homosexuality. V důsledku toho dobrá pověst duchovenstva a řeholníků v očích lidu velmi utrpěla.

c) Odpuštění skrze křest

Křesťané jako prostředek k odpuštění prvotního hříchu spáchaného Adamem předepisují pro všechny novorozence a nové křesťany obřad křtu, který provádí kněz vodou. Věří, že dítě se rodí potřísněno Adamovým hříchem a proto ho musí kněz vodou očistit. Vidí v tom následování příkladu Jana Křtitele, který věřící křtil v řece Jordán a pokřtil také Ježíše. Autoři křesťanské Bible tvrdí, že Bůh na Ježíše po pokřtění zvolal: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“ (Marek 1:11)

Různé křesťanské církve spolu nesouhlasí ohledně moci křtu. Některé tvrdí, že křest člověka očišťuje od všech hříchů včetně prvotního, zatímco jiné tvrdí, že ruší pouze prvotní hřích a ostatní hříchů mohou být odpuštěny prostřednictvím kněží. Různé církve se také liší v tom, kdy, kde a jak by se měl křest provádět. Všechny se však shodnou na tom, že křest je platný pouze tehdy, když ho vykoná kněz či křesťanský představitel. Ahmad Šalabí ve své knize Křesťanství o křtu napsal:

Křesťané se neshodli na době, kdy by se křest měl provést. Někteří trvali na tom, že pro tento obřad je nejlepším obdobím dětství, zatímco jiní byli přesvědčeni, že je ho možno provést kdykoli v průběhu života. Ještě jiní tvrdili, že ho lze provést i na smrtelné posteli, protože křest měl očistit od všech hříchů a toto je okamžik, po kterém již žádné hříchů spáchány nebudou.

Podle křesťanské nauky je křest náboženským obřadem spočívajícím v symbolickém omytí vodou. Značí či předává

očištění, smytí hříchů a začátek nového života. Provádí se políáním či postříkáním vodou na čele křtěného. Některé východní pravoslavné církve a západní protestantské církve křest provádějí ponořením do vody. Při typickém průběhu křestního obřadu křtěný vyzná víru v Ježíše a v případě malých dětí za ně mohou vyznání pronést kmotři. Obvykle kněz či pastor osloví křtěného jménem a řekne: „Křtím tě ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého.“ Křest by měl následovat po dobrovolném a veřejném přihlášení k víře v Ježíše jako spasitele.

d) Odpuštění skrze zpověď knězi

V raných dobách křesťanství římský papež prohlásil, že mu Ježíš svěřil pravomoc odpouštět hříchy, pokud se mu z nich hříšník vyzná, s výjimkou prvotního hříchu, který může být odpuštěn pouze vírou ve vykoupení skrze Ježíšovu oběť a křtem. Papež se také prohlásil za nástupce sv. Petra, který církev založil v souladu s Ježíšovými pokyny a jemuž Ježíš svěřil rozhodování ve všech náboženských záležitostech včetně rozhodnutí, co je přípustné a co nepřípustné. Podle Matoušova evangelia Ježíš Petrovi řekl: „A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“ (Matouš 16:18-19)

Když byl papež ustanoven hlavou římské církve, prohlásil se za prostého hříchu a neomylného. Poté mezi křesťany získal uznání jakožto Ježíšův zástupce udělující požehnání i kletby a navíc si přiznal pravomoc odpouštět všechny hříchy, pokud byly vyznány v jeho přítomnosti. Odkazoval se na výrok z Janova evangelia: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jan 20:23)

Církevní koncily, zejména čtvrtý lateránský koncil v roce 1215, papežskou pravomoc odpouštět hříchy uznaly a jeho oponentům odpíraly vstup do ráje. Účastníci tohoto koncilu soudili, že pokud má někdo pravomoc odpustit, musí mít zároveň pravomoc odpuštění odepřít. Následně mnozí papežové tohoto svého práva odepřít odpuštění využili proti králům a šlechticům, kteří se stali jejich mocenskými a politickými rivaly.

Když lidé čekali před papežovými dveřmi a žádali o odpuštění, jeho podřízení vybírali poplatky od těch, kdo se chtěli před papežem vyznat ze svých hříchů. Později se situace zvrhla do té míry, že podmínkou odpuštění bylo zaplacení určité částky. Když bylo v době křížových výprav potřeba peněz, papež a jeho podřízení začali prodávat odpustky. Kdykoliv církve potřebovala vybrat peníze na stavbu kostelů, klášterů či škol, papež nechal vytisknout a rozeslat odpustky. Kupující ujistil, že jejich věčným příbytkem bude ráj.

Tímto způsobem k papeži a jeho církvi proudilo ohromné bohatství (peníze, šperky, pozemky, zbraně atd.). Když se možnost koupení odpustků donesla do vzdálenějších částí křesťanského světa, pro lidi bylo obtížné cestovat do Říma, aby se ze svých hříchů mohli vyznat před papežem. Papež toho využil a pověřil vykonáváním této pravomoci ve svém zastoupení místní kardinály a biskupy. Tato tradice přetrvává až do dnešních dní.

Místní kardinálové a biskupové této papežem svěřené pravomoci využili k vydírání běžného lidu a kupovali si paláce, usedlosti a pozemky. Výsledkem bylo, že se středověk vyznačoval společností rozdělenou do dvou hlavních tříd: vládnoucí vrstvy feudálních pánů (šlechty a duchovenstva) a poddaného lidu.

e) Odpuštění skrze eucharistii a transsubstanciaci

Církev zavedla další způsob odpuštění hříchů, a to skrze eucharistii a transsubstanciaci. Odkazuje se v tom na Pavlovy epištoly a Janovo evangelium. Podle Bible Ježíš se svými učedníky sdílel poslední večeři před ukřižováním a při této večeři jedli chléb a pili víno. Chléb představuje Ježíšovo tělo a víno jeho krev.

V epištole Korintským Pavel řekl: „Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: ‚Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku.‘ Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: ‚Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.‘ Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.“ (1. Korintským 11:23-26)

Janovo evangelium uvádí, že Ježíš řekl: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ (6:51) „[N]ebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ (6:53-56)

Transsubstanciace se obzvláště zdůrazňuje při slavnosti Těla a krve Páně. Připomíná se výjev poslední večeře a křesťané přijímají chléb a víno, o kterém věří, že je Kristovým tělem a krví. Tímto způsobem se zbavují hříchů a zajišťují si vstup do Božího království.

Z islámského pohledu je křesťanská představa, že chléb a víno mohou symbolizovat požívání těla Boha a pití Jeho krve, zcela nepřijatelná a nepochopitelná. Samotné pití vína je zakázané ve Starém zákoně, součásti křesťanské Bible, a není žádný doložený Ježíšův výrok, který by k pití vína nabádal. Podobně nepřijatelné a nepochopitelné je z islámské perspektivy celé pojetí hříchu a odpuštění v křesťanství.

Hřích a odpuštění v islámu

1. Hřích a odpuštění z lingvistického hlediska

Hřích lze v islámu definovat následovně:

- vědomé porušení Božího zákona nebo stav či podmínky vycházející z takového skutku;
- jakýkoli špatný skutek či nemorální čin;
- porušení jakéhokoliv islámského pravidla či obecné slušnosti.

Odpuštění lze v islámu definovat takto:

- vzdát se touhy po potrestání viníka či po odplatě;
- nechovat vůči ostatním špatné city;
- vzdát se nároku na odškodnění.

2. Původ hříchu podle islámu

Podle islámu se člověk má mít na pozoru před pácháním hříchů a proto islámská pravidla ustavují celou řadu omezení, doporučení a preventivních opatření, která lidem znesnadňují pád do hříchů ohrožujících celou společnost.

Hříchy se mohou týkat zanedbávání povinností člověka vůči

Bohu. Protože tyto hříchy jsou mezi člověkem a Bohem, lze doufat v jejich odpuštění na onom světě. Hříchy se mohou týkat také porušování práv druhých lidí. V těchto případech k potrestání či odpuštění dochází za života hříšníka. Hříchy lze rozdělit na těžké a lehčí. Těžké hříchy jsou porušením práv Boha, lidí a společnosti. Neexistuje žádný přesný výčet těžkých hříchů, lze je však omezit na ty hříchy, jejichž pachatelům bylo přislíbeno peklo. Alláh ve svatém Koránu říká:

{A kdo odpadne od posla poté, co mu bylo jasně ukázáno správné vedení, a sleduje pak cestu jinou než věřící, k tomu obrátíme se zády, tak jako on se obrátil, a necháme jej hořet v pekle a jak hnusný je to cíl konečný!} (4:115)

{Kdokoliv zabije úmyslně věřícího, bude jeho odměnou peklo a bude v něm nesmrtelný. A Bůh se naň rozhněvá a prokleje ho a připraví mu trest strašlivý.} (4:93)

Pokud se věřící vyhne těmto těžkým hříchům, může doufat v odpuštění svých lehčích hříchů. Toto je zdůrazněno v Koránu, kde Alláh říká: {Jestliže se vystříháte těžkých hříchů, které jsou vám zakázány, věru vám vymažeme vaše špatné skutky a uvedeme vás do ráje uvedením čestným.} (4:31) Lehčí hříchy se však mohou stát těžkými, pokud je člověk pohrdavě podceňuje a lehkovážně se jich dopouští opakovaně. AbdAlláh bin Mas'úd vyprávěl následující výrok proroka Muhammada: „Věřící vidí své hříchy jako horu, pod níž sedí a bojí se, že se na něj může zřítit. Zato zkažený hříšník své hříchy považuje za mouchy, které mu létají kolem nosu, tak je jen takto odhání.“ (Vypravěč Abú Šiháb předvedl gesto rukou před nosem.)

I přes různá ochraňující islámská pravidla je člověk neustále vystaven pokušení, která ho uvádějí na scestí kvůli jeho nevědomosti, vášním či lidským slabostem. Hříchů se tedy

dopouštějí všechny lidské bytosti a je to zmíněno také v mnoha výrocih proroka Muhammada (mír s ním).

Islám lidi vyzývá, aby se pokušení vedoucímu k hříchu vyhýbali. Když se někdo dopustí chyby, měl by se kát, žádat Alláha o odpuštění a snažit se co nejvíce konat dobro. Hříšník by neměl ztrácet naději v Alláhovo milosrdenství, jež je stále otevřené. Alláh v Koránu říká: {Vy, kteří věříte! Obráťte se k Bohu s upřímným pokáním!} (66:8) Alláh miluje ty, kdo se na Něho stále obracejí a miluje ty, kdo se očišťují. Alláh říká: {Rci: „Služebníci moji, kteří jste se dopustili přestupků proti sobě samým, neztrácejte naději v milosrdenství Boží, vždyť Bůh věru odpouští viny všechny – On odpouštějící je i slitovný.} (39:53) A také: {Kdo přijde se skutky dobrými, tomu dostane se desetinásobku jejich, a kdo přijde s činy špatnými, tomu dostane se odměny podobné; a nebude jim ukřivděno.} (6:160)

Podle Abú Sa'ída al-Chudrího prorok Muhammad (s) řekl: „Pokud člověk upřímně přijme islám, Alláh mu odpustí všechny jeho minulé hříchy a teprv poté začnou záznamy; odměna za jeho dobré skutky bude deseti- až sedmisetnásobná za každý dobrý skutek a špatný skutek bude zapsán tak, jak je, pokud jej Alláh neodpustí.“

Podle Abú Hurajry Alláhův posel (s) řekl: „Alláh říká: Když Můj služebník zamýšlí spáchat špatný skutek, (andělé,) nezapisujte jej, pokud jej nespáchá. Když se toho nedopustí kvůli Mně, pak to zapište jako dobrý skutek. Pokud zamýšlí vykonat dobrý skutek, avšak nevykoná jej, pak to zapište jako dobrý skutek a pokud to udělá, pak to zapište jako deset dobrých skutků až sedm set.“

Navíc se nepočítají bez rozmyslu provedené špatné skutky, po nichž bezprostředně následuje upřímné pokání. Alláh ve svatém

Koránu říká: {A jedině Bohu patří rozhodnutí a pokání těch, kdož dopustili se špatného z nevědomosti a potom se kajícně obrátili v krátké době. Těm Bůh věru odpustí a Bůh je vševědoucí a moudrý.} (4:17)

Podle Umara bin al-Chattába Alláhův posel (mír s ním) řekl: „Odměna za skutky je podle úmyslu a každý člověk dostane odměnu podle toho, co zamýšlel. Tedy když se někdo vystěhuje kvůli Alláhovi a Jeho poslu, pak jeho vystěhování bude pro Alláha a Jeho posla. A když se někdo vystěhuje kvůli světským výhodám, nebo aby se oženil, jeho vystěhování bude kvůli tomu, proč se vystěhoval.“

Lidské skutky, dobré i špatné, se tedy posuzují podle úmyslu. I když odměna věřícího závisí na úmyslu, skutky by se měly řídit Koránem a Prorokovou sunnou. Pokud překročí jimi vymezené mantinely, dopustí se tím přestupku. Alláh ve svatém Koránu říká: {A ani věřícímu, ani věřící není dána volba v záležitostech jejich, jakmile Bůh a posel Jeho věc jednou rozhodli; a kdo neposlouchá Boha a posla Jeho, ten zbloudil zjevným zblouděním.} (33:36) O důležitosti dodržování sunny Prorok (mír s ním) podle Anase bin Málíka řekl: „Kdo nenásleduje moji sunnu, nepatří mezi mé následovníky.“

Islám ustavil zásadu individuální osobní zodpovědnosti, kdy každý jednotlivec je zodpovědný za své činy. Alláh ve svatém Koránu říká: {Každému člověku jsme připevnili ptáka osudu jeho na šíji a v den zmrtvýchvstání vyjmeme pak každému knihu jeho a setká se s ní otevřenou. „Čti knihu svou! Dnes sám postačíš si proti sobě jako zúčtovatel!“ Kdo po cestě správné se ubírá, sám pro sebe tak činí, však kdo bloudí, ten jen proti sobě tak činí. A žádná duše nákladem obtěžkaná neponese břímě jiného a nepotrestali jsme nikoho dříve, než byl námi vyslán posel.} (17:13-15)

Islám neschvaluje pojetí, že by vinu či zodpovědnost za skutky měl nést někdo jiný. Je nepřijatelné, aby člověk byl potrestán či odměněn za něco, co udělal někdo jiný. V den zmrtnýchvstání, až budou nevěřící uvrženi do pekla, budou na sebe podle Koránu vzájemně svalovat vinu: {A kdykoliv vstoupí do něho národ některý, proklínat bude sobě podobné, a až nakonec se v něm octnou všechny vespolek, tu poslední řeknou o prvních: „Pane náš, tihle nás z cesty svedli, vyměř jim trest ohně dvojnásobný!“ A odpoví: „Všem dostane se dvojnásobku, avšak vy to ještě nevíte.“} (7:38)

Hlavní prostředky odpuštění v islámu

Podle islámu hříchy vznikají jednoznačně kvůli vlastním činům člověka a nelze je zdědit po předcích. Upadnutí do hříchů vychází z neupřímných úmyslů ve víře, činech a slovech a také je důsledkem nenásledování Alláhových slov a učení Jeho posla (mír s ním). V islámu existuje několik způsobů jak dosáhnout odpuštění hříchů.

a) Odpuštění hříchů odmítnutím všech lidmi pokřivených náboženství a přijetím islámu

Lidé vyznávají mnohá pohanská náboženství a také původně zjevená náboženství, která však lidé pokřivili. V takových náboženstvích byl původní monoteismus vytlačen polyteismem a do původních textů byly přidány mytické báje, takže výsledným tvarem je směs obojího. Pokud někdo takové náboženství přijme poté, co byl proroku Muhammadovi (mír s ním) zjeven islám, nebude to od něho přijato a na onom světě utrpí ztrátu. Alláh ve svatém Koránu říká: {Kdo touží po jiném náboženství než po islámu, nebude to od něho přijato a v životě

budoucím bude mezi těmi, kdož ztrátu utrpí.} (3:85)

Podle různých výkladů tohoto verše islám není nějakou sektou či etnickým náboženstvím pouze pro jeden národ. Veškeré náboženství je jedno, stejně jako pravda je jedna a toto náboženství hlásali všichni předchozí proroci. Pravda, kterou učila všechna zjevená písma, byl právě islám. V podstatě to znamená uvědomovat si Alláhovu vůli a záměr a odevzdat se jim. Pokud někdo touží po jiném než tomto náboženství, jde proti své vlastní přirozenosti a také proti Alláhově vůli a záměru. Takový člověk nemůže očekávat správné vedení, protože vedení sám vědomě odmítl.

Alláh ve svatém Koránu říká: {Kdo lepší má náboženství než ten, jenž odevzdal se do vůle Boží, koná dobré skutky a následuje víru Abrahama, jenž byl hanífem? A učinil Bůh Abrahama Svým přítelem.} (4:125) A také: {Rci: „Mám vás zpravit o těch, kdož největší ztrátu ve skutcích svých utrpěli, o těch, jichž úsilí v životě pozemském zbloudilo, ač se domnívají, že dobré činili? To jsou ti, kdož neuvěřili v Pána svého znamení a v setkání s Ním. Marné byly jejich skutky a nebudou u Nás nic vážit v den zmrtnýchvstání.} (18:103-5)

Významný islámský teolog Ibn Tajmijja tento verš vyložil takto: „Ti, kdo byli hrdí na své skutky v pozemském životě, najednou zjistí, že jejich skutky jsou k ničemu. Jejich ztráta je o to větší, že se mylně spoléhali na své skutky či na pomoc domnělých ochránců.“ Alláh je jediným ochráncem a žádná jiná ochrana nebude k ničemu. Mnozí lidé jsou pyšně přesvědčeni o správnosti svého počínání, zatímco páchají zlo a přitom se domnívají, že tím získávají zásluhy. Oproti tomu upřímní lidé věří ve svou duchovní zodpovědnost a podle toho jednají.

Když byl Muhammadovi (mír s ním) zjeven islám, hledačům

pravdy byly zataraseny všechny cesty vyjma jedné: cesty k islámu. Když se nyní kdokoliv s jiným náboženstvím než islámem setká s Alláhem, nebude to od něho přijato. Alláh v Koránu řekl: {A dnes jsou ti, kdož neuvěřili, zoufalí z náboženství vašeho, proto se jich nebojte, nýbrž bojte se Mne! Dnešního dne jsem pro vás dovršil vaše náboženství a naplnil nad vámi Své dobrodiní a zlíbilo se mi dát vám islám jako náboženství.} (5:3) Imám al-Álúsí řekl, že tento verš se vztahuje k židům a křesťanům, kteří se postupně vzdálili od svého čistého náboženství, jež bylo obnoveno jako islám. Když byla předchozí Bohem zjevená náboženství pokřivena, vyplývá z toho, že nyní je jediným Bohem přijímaným náboženstvím islám.

Alláhovo milosrdenství je tak velké, že těm, kdo opustí pohanství či se vzdají pokřiveného náboženství a ze své vůle přijmou islám, budou odpuštěny všechny jejich předchozí hříchy, jako kdyby se znovu narodili. Alláh ve svatém Koránu říká: {A těm, kdož jsou nevěřící, řekni, že přestanou-li, bude jim odpuštěno to, co se již stalo; jestliže však znovu začnou, pak naplní se obvyklý osud předešlých.} (8:38) V tomto verši Alláh Svého posla (mír s ním) pověřuje, ať nevěřícím řekne, aby přestali bojovat proti věřícím a pravdě. Pokud tak učiní, jejich minulé špatné skutky budou odpuštěny, a pokud ne, budou za ně potrestáni.

Alláh ve svatém Koránu říká: {Těm, kdož neuvěřili a odchylují jiné z cesty Boží, nechá Bůh díla jejich zbloudit. Avšak těm, kdož uvěřili a zbožné skutky konali a uvěřili v to, co bylo sesláno Muhammadovi – a to pravda je od Boha pocházející – těm Bůh vymaže špatné činy jejich a napraví myšlení jejich. A to proto, že ti, kdož neuvěřili, následovali nicotné, zatímco ti, kdož uvěřili, následovali pravdu od Pána jejich pocházející. A takto Bůh ukazuje lidem jejich podobenství.} (47:1-3)

Tyto verše znamenají, že o cokoliv se nevěřící snaží, přijde vniveč, protože Alláh je zdrojem vši moci a síly. Když se zkažení lidé snaží ostatní přesvědčovat či je svést pryč od pravdy, výsledkem bude pravý opak toho, oč usilují. Výraz „bál“ (zde přeložený jako „myšlení“) může také znamenat záležitosti či podmínky, a to jak vnější, tak vnitřní v srdci a mysli. Čím víc zkažení lidé zuří, tím lepší bude situace správně vedených a Alláh jim usnadní milovat a následovat pravdu.

Alláh dává Své milosrdenství a odpuštění těm, kdo věří v Něj a Jeho posla. Alláh ve svatém Koránu říká: {Vy, kteří věříte! Bojte se Boha a věřte v posla Jeho! On dá vám dva podíly z milosrdenství Svého a ušetří vám světlo, s nímž půjdete, a odpustí vám – vždyť Bůh je odpouštějící, slitovný.} (57:28)

Džinové (démoni) jsou také vyzýváni k víře v islám a tato víra je pro ně cestou k odpuštění jejich hříchů. Alláh o džinech v Koránu říká: {A řkouce: „Lide náš, slyšeli jsme věru Písmo, jež bylo sesláno po Mojžíšovi, a potvrzující pravdivost toho, co bylo před ním, a vedoucí k pravdě a ke stezce přímé. Lide náš, odpovězte tomu, jenž zve vás k Bohu, a uvěřte v něj! Bůh vám pak odpustí viny vaše a uchrání vás od trestu bolestného.} (46:30-31) V těchto verších ten, „jenž zve vás k Bohu,“ je prorok Muhammad (mír s ním). Tedy pokud džinové uvěří v Alláha a Jeho proroka, Alláh jim na základě jejich pokání a napravení jejich životů odpustí hříchy a ochrání je před trestem na onom světě.

Lidé Knihy (vyznavači např. judaismu a křesťanství) byli vždy vyzýváni k následování cesty proroka Muhammada (mír s ním), což je podmínkou pro přijetí jejich skutků a pro odpuštění jejich hříchů a chyb. Alláh ve svatém Koránu říká: {Kdyby vlastníci Písma uvěřili a báli se Boha, věru bychom jim vymazali jejich špatné skutky a zajisté bychom je uvedli do zahrad rozkoší; a

kdyby dodržovali Tóru a evangelium a to, co sesláno jim bylo od Pána jejich, věru by mohli požívat z toho, co je nad nimi i co je pod nimi. Mezi nimi je obec, jež kráčí středem, avšak jak hnusné je to, co většina z nich provádí.} (5:65-66) Zde se hovoří konkrétně o židech a křesťanech a o všeobecné prosperitě (materiální, společenské, duševní, morální i duchovní), které by se jim dostalo, kdyby skutečně uvěřili v Boha a Jeho posla a přestali provádět zakázané (např. braní úroku).

b) Odpuštění hříchů skrze vyhýbání se zapovězenému, zejména závažným přečinům

Ve svatém Koránu a Prorokově sunně je jasně dán výčet zapovězeného. Patří mezi ně například konzumace masa zvířete, jež bylo nalezeno mrtvé a nebylo poraženo, masa zvířete poraženého v rozporu s rituálními podmínkami (nad nímž nebylo proneseno Boží jméno, nebo bylo poraženo ve jménu jiného než Boha), vepřového masa a krve. Kdo se těmto zapovězeným záležitostem vyhne, tomu je slíbeno odpuštění. V Koránu je po výčtu některých zakázaných věcí uvedeno varování těm, kdo se neřídí Alláhovými příkazy: {A kdokoliv zavrhne víru, toho skutky budou marné a v životě budoucím bude mezi těmi, kdož ztrátu utrpí.} (5:5) Víra má v tomto verši širší význam, který zahrnuje skutky uctívání včetně povoleného jídla, čistoty, společenského chování, manželství a dalších životních záležitostí spojených s povinnostmi vůči Alláhovi a vírou v Něho.

Velká odměna a odpuštění očekávají muslima, který odolává svým vlastním smyslovým touhám, chticím a sklonům k pozemským požitkům, jež často vedou k páchání hříchů. Alláh ve svatém Koránu říká: {A Bůh vás chce vést a chce vám objasnit obvyklý osud těch, kdož byli před vámi, a přijmout

milostivě pokání vaše. A Bůh je vševědoucí, moudrý. A Bůh chce přijmout pokání vaše, avšak ti, kdož následují vášně své, chtějí, abyste se uchýlili velkou úchylkou.} (4:26-27) A dále řekl: {Jestliže se vystříháte těžkých hříchů, které jsou vám zakázány, věru vám vymažeme vaše špatné skutky a uvedeme vás do ráje uvedením čestným.} (4:31)

Těžké hříchy jsou vyjmenovány a popsány v mnohých Prorokových výrocích. Tyto výroky sebral imám Ibn Kathír a poté těžký hřích definoval jako takový, jež je na onom světě potrestán peklem a na tomto světě předepsaným trestem. Těžkým hříchem je tedy hřích, který je jasně zakázán ve svatém Koránu či Prorokově sunně.

Není pochyb o tom, že nejtěžším hříchem ze všech je ateismus a polyteismus. Tyto hříchy nelze smazat ani odpustit. Alláh ve svatém Koránu říká: {Bůh neodpustí, je-li k Němu něco přidružováno, ale odpustí vše, co je mimo toto, tomu, komu chce.} (4:116) Imám al-Álúsí o důvodu zjevení tohoto verše řekl:

Když byla proroku Muhammadovi (mír s ním) zjevena tato Alláhova slova: {Služebníci moji, kteří jste se dopustili přestupků proti sobě samým, neztrácejte naději v milosrdenství Boží, vždyť Bůh věru odpouští viny všechny – On odpouštějící je i slitovný.} (39:53) Muhammad (mír s ním) vyšel a přednášel je svým následovníkům. Jeden z nich vstal a zeptal se: „A co ti, kdo k Alláhovi přidružují partnery?“ Alláhův posel (mír s ním) mu neodpověděl. Muž svoji otázku zopakoval, avšak Prorok stále mlčel. Poté byl zjeven verš začínající slovy „Bůh neodpustí, je-li k Němu něco přidružováno...“, aby byli ateisté a polyteisté vyloučeni z těch, jejichž hříchy budou odpuštěny. Avšak většina

muslimských učenců je názoru, že se odpuštění může vztahovat na všechny hříchy bez výjimky, pokud po nich následuje upřímné pokání. V každém případě přidružení k Alláhovi v uctívání je těžkým hříchem.

AbdAlláh bin Mas'úd vyprávěl: „Když byl zjeven verš: {Ti, kdož uvěřili a nepotřísnilí víru svou nespravedlností, ti jsou v bezpečí a po správné cestě krácejí.} (6:82) Prorokovi společníci se tázali: ‚Kdo z nás se nedopustil nespravedlnosti?‘ Poté Alláh zjevil: {Nepřidružuj nic k Bohu, vždyť přidružení je věru křivda nesmírná.} (31:13)“

c) Odpuštění hříchů skrze konání a dodržování náboženských povinností a obřadů a rovněž doporučených skutků podle příkladu proroka Muhammada (mír s ním)

Alláh předepsal určité náboženské povinnosti, za jejichž plnění náleží odměna, obzvláště za skutky uctívání jako je modlitba, půst, almužna a pouť, za než se muslimovi odpouštějí hříchy. Podle Abú Hurajry Prorok (mír s ním) řekl: „Modlitba vykonaná společně je dvacet pětkrát lepší (v odměně) než modlitba vykonaná individuálně doma či na pracovišti, protože pokud člověk provede očistu a provede ji dokonale a pak jde do mešity s jediným úmyslem se tam modlit, za každý krok k mešitě ho Alláh o stupeň povýší v odměně a vymaže mu jeden z jeho hříchů, dokud nevstoupí do mešity. Když čeká na modlitbu, jako by byl ve stavu modlitby a andělé pro něho žádají Alláha o odpuštění a říkají: ‚Alláhu, odpusť mu, dokud sedí na svém modlitebním místě a nevypustí větry.‘“ Abú Hurajra také vyprávěl, že Prorok (mír s ním) řekl: „Kdokoliv se postí v měsíci ramadánu z upřímné víry a doufaje v Alláhovu odměnu, tomu budou odpuštěny všechny jeho minulé hříchy.“ Podle Abú Hurajry také řekl: „Vykonání umry (malé pouti) je odčiněním

hříchů spáchaných mezi ní a předchozí (malou poutí). A odměnou za (velkou) pout' není nic jiného než ráj.“

Následování Prorokovy sunny a konání dobrých skutků je jedním ze způsobů odčinění hříchů. Alláh ve svatém Koránu říká: {A dobré skutky věru rozptylují špatné – a toto je připomenutí pro ty, kdož Boha vzpomínají.} (11:114)

Odměna náleží také za trpělivé snášení nepříjemností a neštěstí jako jsou nemoci, chudoba atd. Podle Abú Sa'ida al-Chudrího a Abú Hurajry Prorok (mír s ním) řekl: „Muslima nepostihne žádná únava, nemoc, zármutek, smutek, újma či nepříjemnost, i kdyby to bylo píchnutí trnem, aniž by mu za to Alláh odpustil nějaké jeho hříchů.“ AbdAlláh vyprávěl, že navštívil Proroka (mír s ním) během jeho nemoci, kdy trpěl vysokou horečkou. Zeptal se ho: „Máš vysokou horečku. Je to proto, že za to dostaneš dvojnásobnou odměnu?“ Prorok (mír s ním) odpověděl: „Ano, protože muslima nepostihne žádná újma, aniž by mu za to Alláh nevymazal jeho hříchů, tak jako strom shazuje své listí.“ Podle Abú Hurajry Prorok (mír s ním) také řekl: „Když chce Alláh někomu prospět, postihne ho zkouškami.“

d) Opuštění hříchů skrze pokání a prosby o Boží odpuštění

Odpouštějící Alláh je jediný, kdo může přijmout pokání a odpustit hříchů. Ve svatém Koránu říká: {Vy, kteří věříte! Obráťte se k Bohu s upřímným pokáním! Snad Pán váš vám vymaže špatné skutky vaše a uvede vás do zahrad, pod nimiž řeky tekou, v den, kdy nezahanbí Bůh ani proroka, ani ty, kdož s ním věřili.} (66:8) A dále říká: {Což nevědí, že Bůh je ten, jenž přijímá pokání služebníků Svých a přijímá i almužnu? Bůh věru je blahovolný k pokání a slitovný.} (9:104) Podle Abú Hurajry Alláhův posel (mír s ním) řekl: „Při Alláhu, žádám Alláha o

odpuštění a obracím se na Něho s pokáním více než sedmdesátkrát denně.“

Lidské srdce, jak je Alláh stvořil, je čisté a neposkvrněné. Pokaždé, když se člověk dopustí špatného skutku, objeví se na jeho srdci skvrna. Avšak při pokání a po odpuštění tato skvrna opět zmizí. Když se člověk nekaje a nepřichází odpuštění, skvrny se prohlubují a rozšiřují, až je jimi srdce zapečetěno a člověk nakonec duchovně umírá.

Kvůli lidským slabostem Alláh všechny muslimy vyzývá, aby Ho žádali o odpuštění a kajícně se k Němu obraceli. Ve svatém Koránu říká: {A Boha proste za odpuštění, vždyť Bůh je odpouštějící, slitovný!} (73:20) A také říká: {A kdo se dopustil skutku špatného či ukřivdil sám sobě a potom poprosí Boha o odpuštění, věru shledá, že Bůh je odpouštějící, slitovný.} (4:110)

Prorok Muhammad (mír s ním) své společníky nabádal, aby se káli Alláhovi a vysvětloval jim, jak to dělat. Podle Šaddáda bin Awse Prorok (mír s ním) řekl: „Nejlepší způsob, jak žádat o Alláhovo odpuštění, je: „Alláhu, jsi můj Pán! Nikdo si nezaslouží uctívání vyjma Tebe. Stvořil jsi mě a já jsem Tvůj služebník, dodržuji svůj závazek a slib (Tobě), nakolik můžu. Utíkám se k Tobě před zlem, jehož jsem se dopustil. Uznávám před Tebou všechna požehnání, která jsi mi dal a vyznávám se Ti ze všech svých hříchů. Prosím Tě tedy o odpuštění hříchů, protože nikdo nemůže odpustit hříchy vyjma Tebe.““

Když se spáchané hříchy týkají povinností vůči Alláhovi, pokání může být přijato pouze od těch, kdo splňují následující podmínky: svých hříchů litují, v páchaní hříchů nepokračují a pevně si předsevzali, že už takové hříchy nikdy páchat nebudou. A když se spáchané hříchy týkají porušení práv druhých, hříšník

musí svůj čin odčinit a postiženého za utrpenou újmu spravedlivě na základě vzájemné dohody odškodnit.

e) Odpuštění hříchů skrze prosebné modlitby a vzývání Alláha

Protože tímto životem nic nekončí a spravedlnosti bude učiněno zadost na onom světě, musíme se modlit k Pánu tohoto i onoho světa, On nás vyslyší, odpustí nám, ukáže nám správné vedení a usnadní nám naši cestu. Avšak pýcha povede k pádu a ponižujícímu trestu. Alláh ve svatém Koránu říká: {I pravil Pán váš: „Vzývejte Mne a Já vás vyslyším! Ti, kdo se pyšně povyšují nad uctívání, ti věru vejdou do pekla, kde budou poníženi.“} (40:60) A také říká: {Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne, věz, že jsem blízko a že odpovím na prosbu prosícího, když mne poprosí.} (2:186)

Prorok (mír s ním) muslimy nabádal, aby vzývali Alláha a modlili se k Němu, jak to dosvědčuje celá řada jeho výroků. Prosebná modlitba nemůže být upřímná, pokud si věřící Alláha neustále nepřipomíná. Alláh ve svatém Koránu říká: {Buďte Mne pamětlivi a já budu pamětliv vás, děkujte Mi a nebuďte nevděční.} (2:152) A také: {... muži a ženy hojně Boha vzpomínající – těm všem Bůh věru připravil odpuštění i odměnu nesmírnou.} (33:35)

Vzývání Alláha očišťuje srdce a chrání ho před světským pokušením, které může člověka přivést na scestí. Vzývání Alláha odstraňuje hříchy a zvyšuje člověku postavení na onom světě. Podle Abú Hurajry Prorok (mír s ním) řekl: „Kdokoliv řekne: ‚SubhánAlláhi wa bihamdihi‘ stokrát denně, budou mu odpuštěny všechny jeho hříchy, i kdyby jich bylo tolik, kolik je pění na moři.“ Výraz „subhánAlláhi wa bihamdihi“ znamená

„Alláhovi není nic podobné a slavím Jeho chválu“.

Protože je třeba, aby vzývání Alláh přijal, musí muslim prokázat trpělivost, musí se na Alláha obracet s odhodláním a nesmí ztrácet naději, pokud odpověď na jeho vzývání nepřijde hned. Podle Abú Hurajry Prorok (mír s ním) řekl: „Nikdo z vás by neměl říkat: ‚Alláhu, odpusť mi, pokud chceš; Alláhu, buď ke mně milosrdný, pokud chceš,‘ ale měl by Alláha vzývat s odhodláním, protože nikdo nemůže Alláha k ničemu přinutit proti Jeho vůli.“ A Prorok (mír s ním) také řekl: „Alláh vyslyší prosebnou modlitbu, pokud člověk není netrpělivý (neříká: ‚Prosil jsem Alláha, ale On moji prosbu nevyslyšel).“

Muslim si také nesmí vydělávat na živobytí nečestně, protože Alláh nepřijímá vzývání těch, kdo porušují práva druhých. Podle Abú Hurajry Prorok (mír s ním) řekl: „Když někdo z vás dá milodar rovnající se jedné datli z čestně vydělaných prostředků – a Alláh přijímá pouze čestně vydělané – Alláh to vezme do Své pravice a zvýší odměnu toho člověka (darujícího), jako někdo z vás odchovává hříbě, natolik, až se to stane velkým jako hora.“

Závěrem můžeme říci, že islámský koncept hříchu a prostředků k jeho odpuštění je v porovnání s křesťanstvím velmi jednoduchý. Je snadno pochopitelný a snadno proveditelný. Ve své jednoduchosti je velmi vzdálen nepochopitelným křesťanským naukám a rituálům jako jsou vykoupení obětí, řeholní život, křest, zpověď před knězem, eucharistie a transsubstanciacie, jejichž cílem je vymazání hříchů. Podle islámu se Adam a jeho manželka Eva dopustili hříchu pojetím ovoce ze zakázaného stromu, avšak káli se a žádali o odpuštění a Alláh jejich pokání přijal. Proto není třeba, aby od nich jejich prvotní hřích dědili i jejich nevinní potomci.

Muslim může dosáhnout Alláhova odpuštění svých hříchů mnoha způsoby. Patří mezi ně opuštění pokřivených náboženství a přijetí islámu, vyhýbání se zapovězenému a zejména těžkým hříchům, dodržování náboženských povinností, následování Prorokovy sunny, konání dobrých skutků, obracení se k Alláhovi s pokáním a prosbami o odpuštění, přednášení svatého Koránu, časté prosebné modlitby a vzývání Alláha. Páchání hříchů či sejítí ze správné cesty je podle islámu osobní volbou a prosba o odpuštění je osobní odpovědností.



www.islamland.com

ISLAM LAND ...
GROW GOODNESS
BY YOUR HAND



EXPLORE ISLAM IN 1 3 0 LANGUAGES



 ISLAMLAND

 ISLAMLAND.COM

 ISLAMLANDWEB